

Vulpea și barza

La Fontaine

Jupân vulpoi s-a fudulit odată,
Poftind la masă pe cumătra barză.
N-a fost o cină prea îmbelșugată,
Că dumnealui făcea economie;
O zeamă lungă, cu puțină varză,
Iar ca s-o păcălească, i-a pus-o-n farfurie.
Zadarnic biata barză își încerca norocul,
Că n-ajungea să soarbă un singur strop, cu ciocul;
Pe când vulpoiul, ciorba, a supt-o la iuțeală.
Voind să răsplătească această păcăleală,
La rându-i doamna barză, așa, cam dup-o lună,
Și-a invitat vecinul la o gustare bună.
Pe scumpa lui amică, nu poate s-o refuze!
A spus, galant, vulpoiul, lingându-se pe buze.
Apoi, cu pasul legănat,
Spre casa berzei s-a ndreptat,
Lăudându-i marea bunătate
Și-aromitoarele bucate.
Venea mireasmă dulce de carne la frigare,
Tăiată-n bucățele mărunte, o minune!
(Vulpoi nu duc lipsă de poftă de mâncare.)
Dar barza, dinadins,
Tocana-ntr-o garafă cu gâtul lung i-o pune.
Bucățele de carne ea le scotea în cioc,
Vulpoiul însă, tufă! nu izbutea deloc.
Nici o firimitură cu botul lui n-a prins.
Și s-a întors acasă flămând, bătu-l-ar vina,
Pleoștit și nemâncat,
Cu coada-ntre picioare și foarte rușinat,
Ca un vulpoi pe care l-a păcălit găina.
Înșelătorii prea ușor
Sunt înșelați, la rândul lor.